



TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 23

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, vicepresident, conselleres, consellers, senyores i senyors diputats, prenc la paraula en nom del Grup Parlamentari de Junts pel Sí per anunciar el vot favorable a la qüestió de confiança que ens planteja el president Puigdemont, i per dir, a més a més, que serà un honor per part nostra formar part activa d'aquesta cadena de confiança que ahir ens demanava a la cambra i a la ciutadania. Ja sé que potser això no és cap sorpresa ni novetat per a ningú, i potser per això alguns podrien pensar que ja ho podríem deixar aquí, o a alguns els agradaria que ja ho deixéssim aquí. Però no serà així.

Primer, perquè, evidentment, volem explicar els motius d'aquest vot favorable. Perquè no votem a favor d'aquesta qüestió de confiança per allò del que toca, perquè el president forma part del nostre grup parlamentari; votem per moltes coses. I, en segon lloc, no ho deixarem aquí perquè no volem desaprofitar aquesta oportunitat per deixar paleses algunes qüestions; unes, referides a la determinació del Grup Parlamentari de Junts pel Sí per culminar el mandat democràtic del 27 de setembre, i, altres, per contestar, doncs, algunes afirmacions que s'han fet, per part d'alguns altres grups parlamentaris, que no s'ajusten a la realitat, o per intentar combatre, doncs, alguns marcs mentals que s'intenten imposar ni que sigui a cops de martell, i que no sigui allò de «qui calla atorga», perquè nosaltres ho volem combatre.

Permetin-me que avui, des de Junts pel Sí, doncs, ens centrem molt en la confiança i determinació per culminar el procés que ens ha de portar a la independència de Catalunya. Del mentrestant, del dia a dia del bon govern respecte als afers més sectorials no és que no en vulguem parlar, i tant que sí, i ho farem amb tota l'amplitud que vulguin, contrastant tot el que vulguin la setmana que ve en el debat de política general. Tot i així, ahir el president ja en va fer una

pinzellada suficient, i avui també ha donat dades per constatar que aquest Govern s'ocupa i es preocupa i actua en aquest mentrestant.

Ja sé que alguns avui ens volen despistar i fer aquí un debat general ordinari, com si el mandat democràtic que va sortir del 27 de setembre fos ordinari, aquesta fos una legislatura ordinària, i nosaltres, Junts pel Sí, fóssim un grup parlamentari ordinari. Però, evidentment, res d'això no es dona de cap de les maneres. I nosaltres no ens cansarem de repetir-ho, i nosaltres no ens ho traiem del cap, perquè sabem perfectament per què els ciutadans ens han portat aquí al Parlament. Alguns de vostès han vingut aquí a fer una mica el de sempre, la política de sempre; més disfressada de nova política, menys disfressada de nova política, però han vingut, una mica, a fer un debat, una mica de sempre, no?, allò del nyic-nyec, de la mirada curta, etcètera. Nosaltres en moltes coses d'aquestes no hi entrarem, perquè tenim molta feina per davant. Perquè, a nosaltres, la gent aquí ens ha portat per construir un nou estat, i nosaltres ens dedicarem des del Parlament a construir un nou estat, perquè tenim tota la legitimitat democràtica per fer-ho.

La senyora Arrimadas deia que el president no tenia autoritat política, i deia «ni moral» per fer-ho. Sí, sí... «política i moral». Més de dos... (*Veus de fons.*) Ho ha dit. Més de 2 milions de vots, que conformen els setanta-dos diputats. Totes les mobilitzacions que hi han hagut, etcètera..., ens explicarà que tenen més legitimitat vostès amb la representació que tenen perquè nosaltres no ho fem? Per tant, nosaltres ens concentrarem en això.

Vostès saben perfectament que les eleccions del 27 de setembre no es van convocar perquè hi va haver una crisi de govern; no es van convocar per la pèrdua d'estabilitat parlamentària; es van convocar davant la impossibilitat de preguntar als catalans quin futur volíem per al nostre país. I l'única manera de posar les urnes llavors va ser justament aquesta. I totes les campanyes de totes les candidatures giraven entorn d'aquesta qüestió: sobre les bondats i la necessitat que Catalunya esdevingui un estat independent. Nosaltres..., i sobre les calamitats i les set plagues que vindrien per part dels altres sobre la independència de Catalunya. Això vol dir que del resultat electoral que en sortiria, en un sentit o en un altre, era un mandat molt clar i molt explícit.

I recordin també que, a més a més, per part del nostre grup parlamentari hi havia un compromís molt directe i molt concret sobre el temps a desenvolupar aquest pas, no en un període de quatre anys, sinó en aquells famosos divuit mesos. I Junts pel Sí –i no parem de dir-ho– no era una candidatura ordinària, era una candidatura per facilitar el «sí», el «sí» a la independència de Catalunya, formada per persones d'orígens i sensibilitats polítiques molt diverses i diferents, però aplegats al servei d'una mateixa causa. I, per tant, nosaltres sabem molt bé quin és l'encàrrec que tenim i quina és la raó per què nosaltres som aquí, al Parlament.

Per això, el debat d'aquesta qüestió de confiança, igual que ho va ser el de la investidura, no es pot plantejar –o, almenys, nosaltres no el plantejem, com he dit abans– com si les eleccions haguessin estat ordinàries per a una legislatura ordinària amb grups parlamentaris ordinaris, perquè, hi insisteixo, res d'això es dona. I situats aquí, assumim, des de Junts pel Sí, el que és el més lògic, elemental en democràcia i és la nostra determinació absoluta per complir el nostre compromís amb els ciutadans; perquè nosaltres som aquí per ells, no ells estan allà per nosaltres, com sembla desprendre's d'alguna intervenció que he sentit per part d'algú.

I nosaltres som aquí per ells i hem de fer el que ens vam comprometre amb ells. I ho volem fer, ben fet, com ha dit el president: fer-ho, fer-ho bé, fer-ho junts, justament, per fer-ho possible. I en això del fer-ho, del fer-ho bé per fer-ho possible també hi té a veure que s'hagi plantejat, justament, aquesta qüestió de confiança. El president ahir s'hi va referir molt i no ho repetiré en tots els seus extrems, els motius d'aquesta qüestió de confiança, però nosaltres sempre havíem dit que, justament, per l'excepcionalitat del que anàvem a fer i del que anem a fer, aquest camí no es pot fer a base de batzegades i que l'estabilitat n'era i n'és un ingredient cabdal. I no aprovar els pressupostos, doncs, és una batzegada i forta. I el president, en un acte de lideratge, de coratge i d'honestedat política, va plantejar aquesta qüestió de confiança.

Ara bé, situats aquí –com hem dit alguna vegada–, es fa bona aquella dita que no hi ha mal que per bé no vingui, perquè, en un moment com l'actual en què encarem la recta final més decisiva, no és pas dolent ratificar, revisar el que calgui per afrontar amb majors garanties i estabilitat aquest tram final. Perquè d'obstacles i de dificultats en tindrem i molts, i ens hem de conjurar perquè aquests obstacles i

dificultats que tindrem ens vinguin, únicament i exclusivament, des de fora. I, per tant, no és dolent fer aquesta qüestió de confiança, si ha de servir –com deia– per clarificar el que calgui i, sobretot, per donar un nou impuls en aquest tram final.

I ahir el president va respondre del tot a aquestes expectatives. I, per tant, nosaltres davant del que el president ens va explicar ahir, només hem de dir una cosa: que, president, vicepresident, conselleres, consellers teniu, tota i tots, la confiança de tots nosaltres. En primer lloc, per què? Pels mateixos motius que vàrem votar a favor de la investidura. Però és que, a més a més, ara tenen la nostra confiança perquè ho podem fer amb un major coneixement de causa perquè som testimonis tant de la seva manera d'exercir la presidència, l'acció del govern, etcètera com de la seva determinació per culminar el mandat democràtic dels ciutadans d'ara fa un any. I, a més a més, ho han fet sense excuses, amb els tempos, doncs, que nosaltres ens havíem compromès.

Des de Junts pel Sí no tenim el més mínim dubte, i les accions i els fets així ho demostren, de la determinació d'aquest Govern per fer de Catalunya un estat independent, malgrat les moltes dificultats que han anat sortint. Aquest president i aquest Govern no han aigualit ni alentit en res del que s'havia previst. Si diem que respecte a la feina que havíem de fer des del Parlament som, en aquests moments, on teníem previst ser i hem fet els deures i els seguirem fent, el president i el Govern també són i han fet el que, en aquests primers mesos des de la investidura, estava previst que fessin, malgrat entrebancs, alguns importants que han vingut des de fora i –no ho hem de negar i per això també avui som aquí– algun d'important que ha vingut des de dins.

I això encara dóna més valor a la feina feta, que, malgrat aquests obstacles, s'hagi seguit tirant endavant. I, per tant, a ratificar la nostra confiança i a la seguretat que si ahir el president ens diu que al juny estarem preparats per a la desconexió amb l'Estat espanyol, nosaltres ens ho creiem. President, tingues la certesa que, malgrat tots els intents que hi haurà perquè n'hi haurà, de filibusterisme parlamentari, d'amenaques de tribunals, de fiscalies, etcètera, en la part que ens correspon a nosaltres, aquest Parlament, en el que depengui de Junts pel Sí, al juny, podrem i tindrem a punt les lleis de desconexió per fer amb rigor i certesa allò que ens deies ahir del trànsit aquell de llei a llei. En tot el que depengui de nosaltres, això estarà a punt.

Cap amenaça de cap fiscal general de l'Estat, per molt que cridi i vulgui intimidar, ens aturarà, no ho ha fet fins ara i no ho farà. Cap amenaça de cap tribunal

Fitxer 24

per constitucional que es digui, que no ens ha aturat, tampoc ho farà en el futur. Tampoc cap de les múltiples actuacions, no de les clavegueres de l'Estat, sinó d'un estat convertit en claveguera pel que fa al procés de Catalunya. No ens ha aturat fins ara, no ens aturarà després. Som, president, Govern, Parlament, allà on vam dir que seríem. La feina l'estem fent. Per la via dels fets es demostra el coratge i la determinació, i s'ha demostrat.

En segon lloc, votarem a favor d'aquesta qüestió de confiança, pel que ens va proposar ahir el president. El president ens proposa i ens concreta quins són els passos que creu que s'han de fer d'aquí fins a l'estiu vinent, com els hem d'afrontar i com ho hem de fer, i ho compartim. El president ha concretat, ha estat clar i ha estat precís, ha parlat clar i català i sense embuts. I això també ho posem en valor, molt en valor. El que se'ns proposa per tirar endavant i culminar el procés i assolir la independència de Catalunya, pel que vam sentir ahir, seria a traç gruixut, de manera telegràfica, el que nosaltres entenem, el següent. O confiança i cadena de confiança, i si es dóna és amb totes les conseqüències, o ho deixem córrer, perquè, si no, no es pot avançar. Avançar sense batzegades i entrebancs, que vol dir pressupostos, perquè sense pressupostos, deixem-ho córrer. Oferta a l'Estat per si aquest procés i aquest camí el vol fer de manera acordada. Fer-ho en els temps compromesos amb els ciutadans de Catalunya. Els nostres únics amos en tot aquest procés seran els ciutadans de Catalunya, i per això «de les urnes a les urnes», i per això «o referèndum o referèndum».

I això, president, ho compartim plenament, tot i tots. Ho repeteixo: ho compartim plenament tot i tots. Ho sento pels profetes i proclamadors de les tensions, divisions i no sé quantes teories més de la conspiració que s'han escrit aquests dies, de com el Govern i aquest grup parlamentari afrontàvem aquesta qüestió de confiança. Ho sento molt per ells. Si de veritat els interessa un resum de l'estat d'ànim, de com encarem, aquest grup parlamentari, els propers mesos, els ho

resumeixo molt ras i curt: anem tots a totes i a l'una. Ho repeteixo... (*aplaudiments*): anem tots a totes i a l'una.

El president ha estat molt clar i molt precís, i a això també hi donem valor en un context que no és fàcil, ser el màxim de clar i el màxim de precís. Inclús, president, ho va ser més d'allò esperat, i ho valorem molt positivament. I dic «en aquest context» i «més d'allò esperat» perquè estem davant d'un estat que no crec que respongui allò que qui no té feina el gat pentina, i que és un estat que inclús impugna les targetes de presentació dels consellers, o les targetes de presentacions dels representants permanents de la Unió Europea. Estem davant d'un estat que ens amenaça i ens ho impugna tot, però jo crec que fins a l'extrem del ridícul. Per això entenem perfectament que alguns detalls no els hagi explicat. Ho entenem i ho compartim, perquè la ingenuïtat tampoc cal que informi aquest tram final fins a la independència. I per això algunes coses s'han d'explicar quan es puguin explicar, i no abans. I d'això també va la confiança. I d'això també va la cadena de confiança que ens demanava el president. La confiança es té o no es té, i si ens la tenim entre tots nosaltres, aquesta ha de ser amb totes les conseqüències. I nosaltres, aquí, en aquesta cadena de confiança, hi volem ser.

Compartim plenament amb el president la vinculació de la confiança en els pressupostos, plenament. No és lògic fer confiança a unes accions, però impedir disposar dels recursos per tirar-les endavant. Si cal estar preparat amb totes les estructures d'estat, o també a donar un nou impuls o major impuls a l'acció exterior, o a preparar tota la logística del referèndum, no té lògica dir sí a això, però sense calers, perquè llavors faríem el negoci d'en Robert amb les cabres, i llavors faríem o ratllaríem el ridícul. I, per tant, estem segurs que hi haurà pressupostos, i compartim la necessitat, per tirar endavant, que hi hagi pressupostos. I confiem plenament que el bon fer del vicepresident Junqueras i la bona predisposició que entenem per part de la CUP farà que això no sigui un obstacle i puguem tirar endavant.

Senyor Iceta, si vol a la festa està convidat. No el vam convidar a l'altra, l'altra més aviat va ser una festa sorpresa, però si vol, aquest any, nosaltres el convidarem a la festa... (*veus de fons*). Però entendrà que nosaltres amb qui ens posem d'acord sigui amb qui compartim un mateix objectiu, que és la independència de Catalunya.

El president ahir ens va proposar, també, més determinació per a més democràcia: «referèndum o referèndum». I això, president, ho valorem i ho valorem molt positivament. Primer, perquè no ens fan por les urnes, a nosaltres, i perquè tenim interioritzat, amb totes les conseqüències, com va dir el mateix president i hem dit avui, que els nostres únics amos són els ciutadans de Catalunya. Però, a més a més, estem convençuts que per la via de l'aprofundiment democràtic és com es pot incorporar més gent a la causa que Catalunya esdevingui un estat independent. Molts, segur, faran el pas no pas per qüestions de conviccions independentistes a l'ús, faran el pas si veuen que nosaltres seguim comptant amb tots els ciutadans i que els ciutadans seran protagonistes i no purs espectadors en cada pas rellevant, en contrast amb un Estat espanyol d'una qualitat democràtica cada cop més i més deficitària. Perquè les persones en ple segle XXI volen ser i sentir-se ciutadans i no súbdits.

Darrere de cada urna nosaltres hi veiem el valor i l'opinió de cada persona per igual. Nosaltres som els de les urnes i l'Estat espanyol és el de les querelles per posar les urnes. Aquesta és la gran diferència. Un Estat espanyol que, com va apuntar ahir el president... –jo també m'hi havia referit aquests dies, i ja és gruixut que ens hi hàgim de referir amb aquests termes–, estem davant d'un estat espanyol que li fa més por les urnes que les armes. I això ja és prou lamentable, perquè amb els de les armes s'hi han assentat i amb els de les urnes no en volen ni parlar. I molta gent davant d'això obrirà els ulls i dirà: què coi faig jo en un estat com aquest, amb unes conviccions democràtiques tan decrepites. Per això nosaltres..., tot el que sigui aprofundiment democràtic no ens fa cap por.

Valorem, també, president, l'oferta d'acordar amb l'Estat espanyol, o intentar-ho, o oferir-ho, el referèndum. I la vam entendre solemne i sincera, com també vam entendre que si obtenim, en els millors dels casos, el silenci per resposta, això no atura res de res, ni estarem quiets esperant i no estarem amb els braços creuats. Mentrestant, anirem avançant sobre el pla previst, preparant el referèndum. I si l'Estat s'hi avingués, com que això és un referèndum o referèndum, com diu la dita: feina feta no té destorb.

Això, aquesta oferta, no és menor, i crec que n'ha de prendre bona nota tothom. Aquells que encara tenen un sospir d'esperança que l'Estat tindrà un mínim de sensibilitat, ni que sigui obligada pels esdeveniments, d'afrontar aquesta qüestió. O

que alguna cosa canviarà a l'Estat espanyol. És bo aquest oferiment perquè el món vegi que mentre arreu, per difícils que siguin els conflictes, tothom s'acaba asseient a una taula a parlar, almenys, l'Estat espanyol amb nosaltres, ni això. Per nosaltres no quedarà, i el món ho veurà. I entendrà millor el perquè de tot plegat.

Lligat a això del món, també compartim la importància que li dóna el president i el Govern a l'acció exterior. Anar-nos a explicar al món és bàsic, és determinant. En el moment que fem el pas definitiu el món ha de saber perfectament el que fem, el per què ho fem i el com ho fem. I també valorem positivament la feina que s'ha fet fins ara, des de l'inici de legislatura, i que aquí cal destinar-hi esforços i recursos.

El senyor Iceta em feia brometa i preguntava quants ministres fèiem... No pateixi, senyor Iceta, perquè allà on no arribi el conseller Romeva, perquè el dia té vint-i-quatre hores, hi arribaran, doncs, les genialitats del senyor Margallo, amb tota la seva acció exterior, perquè fins i tot el que ha fet és, davant de les Nacions Unides, no d'un ministeri, davant de les Nacions Unides, proclamar que el procés cap a la independència de Catalunya va a tota màquina. I allà on no arribem nosaltres, ens ajudarà el senyor Margallo.

Senyora Arrimadas, el senyor Margalló, que té més informació que vostè, diu que anem a tota màquina, no estem en una bicicleta estàtica, ja li ho puc ben assegurar, perquè si estiguéssim en una bicicleta estàtica no parlaria (*aplaudiments*) de Catalunya *arreu* on es reuneix.

Cal cercar aquestes complicitats internacionals, hi insisteixo, perquè cal fer molta pedagogia, que puguin contrastar –que puguin contrastar– com ho fem nosaltres: amb urnes, de manera pacífica, de manera positiva, d'arrel democràtica. I que també puguin saber com ho fa l'Estat espanyol: amb amenaces, amb intimidacions, amb querelles, amb les pitjors arts. Això va de democràcia.

I un altre mantra que vostès intenten que vagi entrant a la gent, vostès van dient, i avui ho ha dit el senyor Albiol, que nosaltres ens estem carregant la democràcia, que fem un cop a la democràcia... Sap el que és un cop a la democràcia, carregar-se la democràcia? El que fa el senyor Fernández Díaz i tota la seva banda, perquè són una *banda* –que són una banda– (*aplaudiments*), perquè encara que sigui una barreja del *Padrino* i *Torrente*, el *brazo tonto de la ley* (*rialles*) son una banda que es diu *operación Cataluña*, que es dediquen milers d'euros –milers d'euros–, i

aquests veig que no els critiquen, a destruir persones perquè no pensen com ells. Això sí que és un cop al fetge a la democràcia. (*Alguns aplaudiments.*) El que és un cop a la democràcia, senyor Albiol, és tenir la fiscal general de l'estat com si fos el majordom major de la Moncloa, això és carregar-se la democràcia. I, sobretot, carregar-se la democràcia, senyor Albiol i senyora Arrimadas, i donar cops a la democràcia, és intentar en un despatx, per a una investidura fallida..., intentar carregar-se la inversió lingüística a Catalunya, que Catalunya, per més d'un 80 i 90 per cent de la gent, sempre hi ha estat a favor. Això sí que és carregar-se la democràcia. (*Aplaudiments.*) Això és carregar-se la democràcia. Posar les urnes – posar les urnes–, donar la veu a la gent mai és un cop a la democràcia, és enfortir la democràcia, és tractar les persones com a ciutadans i no com a súbdits. I és per tot això, per aquest plantejament, pel que s'ha fet, pel que ens va proposar el president que nosaltres..., volem votar-hi a favor.

Voldria –i com he dit abans, necessàriament–, aprofitant el temps que tenim, fer alguna referència a les intervencions dels altres grups parlamentaris, perquè, evidentment, com a Junts pel Sí hem rebut, i bastant. I evidentment, doncs, nosaltres també ens volem posicionar respecte al que han estat les altres intervencions, no?

Començaré a parlar amb la CUP. Seré molt breu per no espatllar-ho (*rialles*) –seré molt breu per no espatllar-ho–, però només dir que la senyora Gabriel ens ha parlat de moltes coses. Jo he dit que de moltes en parlàriem en el debat de política general, però nosaltres entenem, primer, que per transformar la realitat el primer que hem de fer és reconèixer la realitat, perquè segons quines demandes es fa, per les possibilitats que ara té Catalunya, moltes d'elles difícilment no hi podem donar resposta. I segurament el que ens uneix és poder tenir els instruments que té qualsevol estat per poder donar major resposta, perquè per fer –com hem dit moltes vegades– efectives les causes més justes a Catalunya, cadascú defensant les que cregui, primer hem de guanyar la causa més noble de tota nació, que és ser independent.

I després una altra cosa, nosaltres no hem de donar més proves de la nostra determinació i coratge. Jo els vull fer una reflexió, tan important com el no tenir por és el no fer por, si en volem ser més, perquè si ens passem el dia dient que no tenim por algú pensarà que hi ha motius per tenir por, i tindrà por. I jo crec que hi

han tants motius per dedicar el nostre discurs a la il·lusió i a l'esperança, perquè anem a millor, perquè això va de viure millor, que ningú ens ha de marcar el ritme d'aquest pas que nosaltres volem fer.

I sàpiguen que la història aquesta vegada a nosaltres no ens jutjarà, perquè ho tenim tot a favor. Ho tenim..., tots els elements a favor. Tenim grans mobilitzacions, gent que està implicada dia sí i dia també, majoria absoluta independentista al Parlament de Catalunya, un Govern netament independentista. La gent, aquesta vegada, no ens valorarà per qui ha estat més valent que qui, qui ha estat més heroi que qui, només ens valoraran per una cosa, si ho hem fet bé i ho hem fet possible o no ho hem fet possible. I, per tant, a l'hora d'ampliar, el que deia el president «amplitud de mires», crec que generarem que molta més gent vingui aquí per la via de la radicalitat democràtica, però també per la via que la nostra pedagogia sigui més de la il·lusió i de l'esperança. I en aquest sentit és com nosaltres volem plantejar-ho.

I agraïm el vot evidentment d'això. I volem formar part d'aquesta cadena de confiança, i estic segur que generarem i renovarem altra vegada aquesta confiança, que amb el vot dels pressupostos és veritat que es va trontollar, es va espatllar, i els ho haig de dir, perquè nosaltres vam entendre –perquè és així– que no es va complir amb l'acord que teníem d'estabilitat, però estic segur que, mirant endavant, estic segur que formarem part, vostès i nosaltres, juntament amb el Govern, juntament amb moltes entitats i milers de ciutadans..., aquesta cadena de confiança, perquè la confiança d'avui que discutim també crec que, el setanta-dos, la retornarem a molts ciutadans, que se la mereixen molt i que teníem moltes esperances dipositades en nosaltres. Però, en tot cas, agrair i valorar positivament, doncs, el vot favorable a la qüestió de confiança.

La senyora Inés Arrimadas..., nosaltres..., a Ciutadans, amb la seva intervenció evidentment també li volem fer alguna referència, no? No hi ha dubte que vostès, amb la seva intervenció, ens han deixat clar que tenen un concepte de vostès mateixos molt alt, no? Jo em pensava que avui vindrien amb una mica més d'humilitat, perquè després dels resultats d'Euskadi i Galícia, que només són bons per a un control d'alcoholèmia, per al 0,0 (*rialles*), jo em pensava que vostès avui vindrien d'una manera més humil, però ens han vingut aquí a donar una sèrie de lliçons, no?

Senyora Arrimadas, a vostès no els agrada la democràcia

Fitxer 25

és més... No, no –no, no–, és més, jo he vist unes declaracions de vostè que diu: «Jo mai acceptaré un resultat favorable a la república catalana.» Jo n'acceptaré un en contra de la república catalana, jo l'acceptaré en contra –jo l'acceptaré en contra. (*Aplaudiments.*)

Calma, que encara em queden bastants minuts –calma, que encara...–; però han de saber que *donde las dan, las toman* –han de saber això. Després, vostès intenten crear un mantra –vostès intenten crear un mantra– i el van dient i dient que el que fem nosaltres és dividir els catalans. Això no és cert –no és cert, no és cert. Vostès van dient: «Perquè vostès estan dividint els catalans.»

La presidenta

Si us plau.

Jordi Turull i Negre

I no és cert. Vostès ho diuen però no s'ho creuen, perquè si nosaltres dividíssim els catalans, vostès estarien contents, perquè vostès van néixer per dividir els catalans –vostès van néixer per dividir els catalans. (*Aplaudiments.*) Vostès... Vostès...

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Si us plau.

Jordi Turull i Negre

Què els posem nerviosos?

La presidenta

Si us plau, respecteu el torn de paraules. (*Remor de veus.*) Si us plau, respectin el torn de paraules. Abans tothom ha parlat i ha pogut dir el que ha volgut; doncs, ara deixeu acabar la intervenció.

Jordi Turull i Negre

Sap què passa?

La presidenta

Si us plau, deixin acabar la intervenció. Abans tothom ha parlat –tothom ha parlat– i ha pogut dir el que ha volgut. Doncs, ara deixeu acabar la intervenció, si us plau. Deixin acabar la intervenció.

Jordi Turull i Negre

A veure, a veure si... A veure... No, senyora Arrimadas, veu com no els hi agrada la democràcia? Vostès s'han posat amb Junts pel Sí, amb Convergència, amb Esquerra, amb el Partit Demòcrata, amb no sé qui, amb no sé quants, i poden fer-ho; ara, quan ho diem nosaltres, aquí hi ha la gran cua[#00:01:53]; per tant, posi's tranquil·la –posi's tranquil·la–, accepti la democràcia, *(Aplaudiments.)* perquè, sap què passa? –sap què passa–, senyora Arrimadas? Sap què passa? Que acostumada a anar a tantes tertúlies que només hi són dels seus, no està acostumada que hi hagi algú que els porti la contrària, però això..., s'han de començar a escoltar. *(Aplaudiments i remor de veus.)*

Va passant..., va passant el temps, eh?

(Persisteix la remor de veus.)

Sí? Puc seguir o no? Sí? Segueixo. Però és que vostè fa afirmacions, les diu, a vostè li deu agradar molt, però nosaltres les hem de contestar, perquè vostè ens ha arribat a... Vostè ens ha arribat... *(Veus de fons.)* Es dirigia a nosaltres –es dirigia a nosaltres; doncs, jo em dirigeixo a vostès. Vostè ens ha acusat –ens ha acusat– de tenir una doble moral. Ho ha dit. Això ho ha dit o no ha dit? Doble moral? –doble moral?

A mi m'agradaria que Ciutadans, pel bon fer d'aquest Parlament, pels acords que ens diuen, ens agradaria que ens aclarís quina és la posició oficial, la que va dir vostè aquest diumenge a *La Vanguardia* que s'ha d'acabar amb tòpics que a Catalunya el castellà no té cap mena de dificultat o la del senyor Albert Rivera, que diu que per parlar castellà a Catalunya s'ha de partir la cara. Quina és la versió oficial de Ciutadans? –quina és? *(Aplaudiments.)* Quina és la versió oficial, del català?

I després, senyora, un altre mantra que vostè va dient: la Unió Europea, la Unió Europea. Sap qui serà el primer interessat que Catalunya es quedi a la Unió

Europea? El primer? L'Estat espanyol. El primer que estarà interessat serà l'Estat espanyol. I sap –i han sortit moltes notícies; no pas d'aquí, sinó d'allà– que moltes comunitats autònomes comencen a fer números de a veure quant hi perdran, ells o l'Estat, quan s'acabi l'espoli fiscal de Catalunya? I el primer interessat és l'Estat espanyol, que Catalunya segueixi a la Unió Europea. Ens vindran al darrere perquè estiguem a la Unió Europea. Ens vindran al darrere, perquè una economia com la catalana no es poden permetre que es quedi fora i quedar-se amb un estat espanyol amb el 20 per cent menys de la seva riquesa.

(Veus de fons.)

La presidenta

Si us plau, deixin acabar.

Jordi Turull i Negre

Per tant, deixin d'enredar la gent, deixin de dir... Vostè, que l'altre dia va anar..., perquè em fa gràcia, diu que quedarem aïllats, vostè, que l'altre dia va anar a la Taula Estratègica del Corredor Mediterrani, nosaltres aïllats que estem aquí; doncs, no sé els altres com sortiran, perquè el Corredor Mediterrani passa el 60 o 70 per cent de les càrregues de mercaderies; doncs, no sé com... No vagin dient més «tonteries» d'aquestes, que quedarem fora de la Unió Europea. Deixi-ho estar.

Jo... Amb relació al senyor Iceta... Senyor Iceta. *(Veus de fons.)* No *(L'oradorriu. Remor de veus.)* No, ara... Home –home... Ara. *(L'oradorriu. Persisteix la remor de veus.)* No, hauria...

La presidenta

Si us plau.

Jordi Turull i Negre

Hauria de felicitar pel seu sant, però no m'ha deixat *(Fortes rialles.)*

La presidenta

Deixin-lo acabar, perquè si no haurem d'allargar. Acabi de dir, i després vostès podran..., el Grup de Ciutadans podrà contestar. Però, si us plau, deixin-lo acabar.

(*Forta remor de veus.*) Sí. Sí, perquè ha estat interpellat directament i això és un debat. No; és un... (*Forta remor de veus.*)

Jordi Turull i Negre

Que em falta el senyor Albiol. Si no faré ús del que em..., el torn de rèplica i anirem sortint. Jo demano que se'm deixi parlar. Nosaltres hem aguantat tranquil·lament tot el que se'ns ha dit, per tant, deixin-nos explicar. Escolti, jo, senyor Iceta, jo només li volia dir: vostè ens demana una cosa que sap que no la podem acceptar, i més per la naturalesa d'aquest grup parlamentari. Vostè ens ve a dir: «Escolti, oblidin l'objectiu aquest.» Aquest és un objectiu, el de la independència de Catalunya, que és pel que es crea Junts pel Sí; pel que es crea. Nosaltres, a això, no hi podem renunciar. No ens digui que hem perdut el plebiscit. Potser amb les matemàtiques del senyor Zapatero, que deia que totes les comunitats autònomes estaven per sobre de la mitjana..., a mi allò de la mitjana em van explicar que si és una mitjana n'hi ha un per sota i un per sobre; però és igual. Quan hi ha un 48 amb un 39 ha estat..., qui guanya. Hi ha un 11 que diu «ni sí ni no, tot el contrari», però no ho vam perdre. Tenim tota la legitimitat per poder-ho fer, però, a més, hi ha una reflexió, senyor Iceta, i estic segur que vostè a això deu donar voltes. Si nosaltres li diem a la gent que va votar Junts pel Sí: «Apa, ens oblidem dels nostres compromisos electorals», això ajuda a la regeneració democràtica? O entrem en «barrena» a la degeneració democràtica?

Nosaltres abans de renunciar a aquest objectiu que ens ha donat tota la legitimitat a les urnes ens n'anem cap a casa. El que no farem i el que no podem fer és renunciar justament al que van dir les urnes.

I vostè diu: «Fem una reforma de no sé què» –que ha reconegut que era difícil– «i després preguntem la gent.» Fem-ho al revés. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Preguntem a la gent i, en funció del que digui la gent, actuem. I si la gent vol la independència de Catalunya, assumim que la gent vol la independència de Catalunya.

Presidenta, demano una mica més de temps, perquè entre les interrupcions i que no tornaré a sortir, demano..., però d'això.

Senyor Rabell, vostè ha dit que juguen partit a partit. Diu: «Escolti, ara vénen moments molt importants aquí, al Parlament..., partit a partit.» El d'avui... jo no dic

el debat de política general, que ho puc entendre perfectament, i els pressupostos, que pot ser més complicat, però el d'avui vostès haurien de votar a favor –el d'avui vostès haurien de votar a favor. Perquè el president els està oferint democràcia; els està oferint un camí de democràcia –vagi rient, senyor Coscubiela. Doncs, llavors, nosaltres arribem a una conclusió. Quan vostès, amb aquests *happenings* que ens fan aquí quan no és una samarreta és una trompeta i quan no és una pancarta (*rialles*), fan un cartell, que tots vostès posen «Referèndum, referèndum, referèndum». I ara bé el president i diu: «Referèndum o referèndum», diu: «Votarem que no.» (*Rialles.*)

Vostès, que... (*Rialles i aplaudiments.*) No, no; no, no... I, a més a més –i, a més a més–, no, no..., i, a més a més, el president diu: «l referèndum amb oferiment d'acord amb l'Estat», i vostès voten que no. Cada vegada que ens vinguin amb un *happening* d'aquests, nosaltres entendrem que no vénen a fer una reivindicació, que vénen a fer una xarlotada més i ja està (*rialles*), però que no s'ho creuen. Perquè si els oferim el que vostès demanen i voten en contra, no té cap mena de sentit.

I després, senyor Rabell –senyor Rabell–, ens donen uns arguments que, de veritat, costa, als de la democràcia real, als que han abandonat això, a no ser que allò de «real» sigui de «reialesa» i que volen seguir sent una comunitat autònoma d'una monarquia borbònica per sempre, no entenc els arguments que vostès fan –no els entenc. Perquè potser la llei no estarà lligada per aquí; perquè hem d'esperar l'autorització d'allà. Estan veient al costat de qui es posen vostès en aquesta votació, quan se'ls està oferint democràcia, democràcia i democràcia? Ho estan veient?

Escolti, quan la gent pacíficament, massivament pot anar-hi, encara que hi hagi alguna cosa que jurídicament no acabi d'estar o no es vegi lligada, s'acaba imposant, quan és pacífica la gent. Jo..., moltes vegades em passa, l'altre dia m'ho van preguntar. Ja sé que ara, per a vostès, no és el millor exemple, però escolti, el mur de Berlin, la gent va decidir... Ja sé que per a alguns de vostès no hauria haver de caigut, però va caure perquè quan la gent va dir: «Escolti, estava protegit per lleis –estava protegit per lleis–, per tancs, per canons, per tot», i quan la gent va decidir pacíficament que ja n'hi havia prou per viure millor, pacíficament, allò va

caure. I, per tant, no entenc com avui vostès es posen al costat d'aquells que no volen canviar absolutament re –no els parlaré de Corea.

I no ens diguin que li falta base social al moviment independentista, perquè llavors vostès es quedaran sense feina en aquest Parlament. Perquè vostès, quan hi ha una pancarta i més de quatre persones vénen aquí amb unes exigències de no sé què. I ara resulta que tenen tota la legitimitat, però el que no pot dir és que manifestacions que han reunit centenars de milers de persones durant cinc anys, que té ja setanta-dos diputats aquí, compartint un objectiu, que el que demanen és que sigui a les urnes, que es trobi la solució, ens diguin que els falta base social. No ho entenc. Vostès, de veritat, en aquest partit d'avui, senyor Rabell –en aquest partit d'avui–..., en aquest d'avui; no els dic en el debat de política general, que entenc que poden haver-hi mil discrepàncies, en el de pressupostos, és una altra història, però en el d'avui, vostès haurien de votar a favor.

I, finalment, senyor Albiol, vostè avui ha vingut aquí amb el seu to amenaçant, ha parlat en nom de tothom; que ho faci en nom del PP és el que li pertoca, que ho faci en nom de la fiscal s'entén perfectament, que ho faci en nom de la policia també s'entén, però avui inclús ens ha parlat en nom dels bancs. Vostè, vull dir, és tan humil que inclús ens parla en nom dels...

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí.

La presidenta

Passa tres minuts. S'estan queixant del temps. Pot vostè, si vol, fer una segona intervenció, com ho han fet tots els grups. Jo crec que... Vostè m'ha demanat deixar-lo acabar ja que no faria segona intervenció. Jo he cregut convenient fer-ho, però estan molt esverats. En tot cas, si vol, pot fer una segona intervenció. (*Remor de veus.*) Ho sento.

En aquesta cambra... (*Remor de veus.*) En aquesta cambra, tots els grups han intervingut i tots han parlat tota l'estona que han volgut. A cap grup se li ha limitat el temps, a cap ni un –a cap ni un–; han fet tota la intervenció. I molts no han acabat

ni el segon torn. Per tant... El senyor Turull m'ha demanat, com que no hi ha una segona intervenció, fer-ho... Ara ho ha demanat; ara, públicament. Si vostès volen, pot intervenir el president i pot intervenir després el senyor Turull. Ell ha preferit fer-ho d'aquesta manera. Si acaba... (*Veus de fons.*) És el mateix!

Jordi Turull i Negre

No, és igual, acabo, presidenta. Em sap greu que nosaltres..., doncs, hi hagin hagut sis intervencions de grups, tots hagin intentat furgar dins de Junts pel Sí, i que nosaltres, així que intentem contestar, doncs, no –no–..., no daixò.

Senyor Albiol, no –no, no– faré –no faré– sang, només li preguntaré una cosa: vostè està d'acord amb la frase que primer és el criteri polític i després el jurídic? Hi està d'acord? No contesta. Eh, que no contesta? Sap per què no contesta? Perquè la frase és de la senyora Soraya Sáez de Santamaría. Quan la Constitució obligava el senyor Rajoy a anar a una investidura va dir: «No, ara la Constitució aquí no pinta re.» Per tant, sigui una mica coherent i no parteixi pel conflicte. No hi haurà xoc de trens. El senyor Rajoy ens ho ha deixat ben clar: el seu horitzó és Espanya 1812, «la Pepa»; el nostre és Europa del segle XXI. No ens trobarem; no xocarem. No cal que pateixi. No cal que pateixi gens. (*Aplaudiments.*)

I acabo, ara sí que...

La presidenta

Gràcies, senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

I ara acabo, presidenta, un minut, només per...

La presidenta

Gràcies, senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

...dir-li al president –només per dir-li al president–: president, tens tota la nostra confiança. L'exigència comença per un mateix. Nosaltres, la feina i els passos a fer que ens demanes en aquesta cadena de confiances, nosaltres la farem. El que farà aquest país, el que ens tocarà viure és d'una dimensió, des de tots els punts de vista, absolutament immensa. La història ens ha convocat, president, i la

història ens jutjarà. Per nosaltres serà un gran honor, però també una altíssima responsabilitat. I aquest honor i aquesta responsabilitat la volem compartir amb tu, president, amb vicepresident, amb aquest Govern i amb el conjunt dels ciutadans.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyora Arrimadas, per què em demana la paraula?

Inés Arrimadas García

En primer lugar, una cuestión de orden muy breve. Y en segundo lugar, por las referencias que ha hecho el señor Turull.

La presidenta

D'acord, un minut.

Inés Arrimadas García

Gracias. En primer lugar, la cuestión de orden. Yo le pediría, señora presidenta, que se abstenga quizás de valorar el estado anímico del resto de grupos, porque cuando yo he estado hablando esta mañana he tenido que ser yo la que me he callado y he dicho que me dejen hablar los señores de Junts pel Sí y no he escuchado ningún tipo de valoración, ni siquiera de interrupción por su parte para pedir silencio en las bancadas. Por tanto, solamente le pido que sea ecuánime y que se abstenga de hacer determinados comentarios.

La presidenta

Perdoni, això no li ho accepto, perquè he demanat que callin, al matí –això no li ho accepto. He demanat exactament que callin –exactament–; a tots els que han intervingut els he demanat que guardessin silenci, a tots igual.

Inés Arrimadas García

Vale, yo se lo acepto, señora presidenta. Acépteme a mí la petición de que yo he tenido que ser la que haya pedido su ayuda para que me dejen hablar. Y, sobre todo, que no haga valoraciones de decir quién estará alterado y no está alterado. Es una petición. Si usted la quiere considerar, perfecto, y, si no, nada.

Y respecto a lo que ha dicho el señor Turull... ¿Tan mal le parece que me haya replicado el señor Puigdemont, que ha tenido usted que salir a defenderle?

Fitxer 26

¿Tan mal le parece que me ha replicado el señor *(veus de fons)* Puigdemont, que ha tenido que corregirle? *(Veus de fons.)* Porque el señor Puigdemont ha dicho que yo he hablado en un tono cordial, cosa que le agradezco, y usted ha dicho que aquí nos falta humildad. Yo creo que si tiene usted complejo de presidente, no es el mejor momento para... *(rialles)* demostrarlo. *(Alguns aplaudiments.)*

Y, por último... *(Alguns aplaudiments perllongats.)* Y por último, señor Turull: podemos discrepar, y es evidente que vamos a discrepar en muchísimas cosas y yo entiendo que haya muchas cosas que he dicho hoy que usted no comparte, pero lo que no puedo aceptar es que usted se base en tres mentiras. Una: ha dicho que yo le he dicho que no tiene autoridad moral. Mentira. Dos: ha dicho que yo en *La Vanguardia* he corregido al señor Albert Rivera. Mentira. Y, si no, mírese la versión definitiva de *La Vanguardia*. Y, tercero... *(Veus de fons)* Sí, sí, cuando han tenido que corregir. Y, tercero: usted ha dicho que yo con la señora Terribas he hecho una afirmación que es falsa. Podemos discrepar, señor Turull, pero, por favor, no se agarre nunca a mentiras que son absolutamente flagrantes.

Y, por último, de humildad: hablaremos de aquí a un año si los que tienen que venir con humildad son ustedes, o tenemos que ser nosotros. Si el año que viene van a declarar la independencia o vamos a seguir como estamos.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

El debat ja s'ha fet. Tots els grups s'han pogut expressar, em sembla. Ja està. *(Remor de veus.)* Em sembla... No. *(Persisteix la remor de veus.)* Però, sap el que passa, senyor Coscubiela? Que si l'hi dono a vostè l'hi hem de donar a tots. I, per tant, com que el debat el presideixo jo, ja s'ha acabat.

(Pausa.)

Molt bé. Sí, senyor Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Li puc assegurar que no he demanat la cosa per espatllar-lo o per complicar-lo més, senzillament, el senyor Turull ens ha dit que anava a fer una intervenció curta, breu no ha estat. Jo no qualificaré si ha estat curta o no. En qualsevol cas, deixi'm que li digui una cosa: nosaltres no hem menyspreat mai –mai– les mobilitzacions que s'han produït aquests darrers anys l'Onze de Setembre.

I deixi'm que li digui una cosa. Jo puc entendre que vostè no hagi intervingut, no hagi entès la intervenció del senyor Lluís Rabell, però crec que tampoc ha entès la intervenció del seu president, i la seva resposta i el seu diàleg. *(Algunes aplaudiments.)* Aleshores, ho sento, si no li importa, nosaltres ens quedarem amb la intervenció del president, i donarem la seva per no feta. Crec que és millor per a tots.

Gràcies.

(Algunes aplaudiments.)

La presidenta

Senyora Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Sí, presidenta. Per una qüestió d'ordre, i també per una reflexió que crec que s'imposa en aquest Parlament, que en tot cas nosaltres demanarem que es tracti la propera junta de portaveus, que crec que és on els portaveus haurem de parlar i acordar els termes d'un debat parlamentari.

En els termes d'un debat parlamentari, qui parla últim, últim parla. I, per tant, en aquelles qüestions que es deriven i es susciten en el marc d'un debat parlamentari, no tenen per què ser respostes si es deriven de l'ordre d'intervenció dels grups, perquè, si no, el debat es converteix en un debat etern. Jo crec que aquesta és una reflexió que s'imposa a tots els grups. Ara tocava la intervenció del grup de Junts pel Sí, sense més rèplica i resposta que la del president de la Generalitat. Així és com estava ordenat el debat parlamentari d'aquesta sessió.

Per tant, jo demanaria, perquè això tornarà a passar en un futur, perquè nosaltres sempre anirem l'últim grup..., demanaria que com a últim grup no tinguem peticions

de paraula amb relació al que diem, perquè després nosaltres tampoc tenim dret a tornar a dir la nostra. Si convertim això en un debat etern, no acabarem mai. Per tant, jo demanaria que es respectés el nostre torn d'intervenció, les nostres paraules dites al faristol i, evidentment, el que hi ha acordat a la sessió que s'acorda a la Junta de Portaveus.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Finalitzades les intervencions, els representants dels grups parlamentaris, procedirem a la votació.

(Remor de veus.) President.

(Persisteix la remor de veus.) Té la paraula el president de la Generalitat.

(Rialles i alguns aplaudiments.)

El president de la Generalitat

Bé; moltes gràcies, senyora presidenta. Ja entenc que, després del que ha passat en aquí, s'hagués oblidat que jo volia fer ús de la paraula, en aquest cas sí, per no només agrair al senyor Turull i a tot el Grup de Junts pel Sí, també al Grup de la CUP, el suport que han explicitat, sinó també per adreçar un darrer missatge al conjunt de la cambra. Deixi'm dir-li, tanmateix, amb relació a la polèmica que s'ha suscitat, que hem hagut de sentir, jo, particularment, he hagut de sentir i no n'he fet cap cas, tot tipus de referències al grup parlamentari, al meu antic partit, al Grup Mixt del Congrés dels Diputats, a diputats d'aquesta bancada i tothom ha aguantat estoicament, perquè tocava fer això.

Per tant, expresso la meva sorpresa perquè, després, el grup de la majoria, en aquest cas, és objecte de peticions, d'al·lusions, quan s'han produït al·lusions en tot el debat i que s'ha intentat respectar el que era l'acord de la manera com aquest debat havia de procedir, que és un debat en què els grups s'expressen, el president respon, els grups repliquen i, després, pot haver-hi, o no, una contrarèplica.

Finalment, ara fa molt poc temps, tal dia com avui, el 2012, per tant, fa quatre anys, en aquest Parlament, asseguts, hi havia exactament catorze diputats escollits per partits que demanaven la independència de Catalunya. Tres anys després, perquè

les eleccions van ser el setembre del 15, els diputats a favor de la independència som setanta-dos. Aquest canvi que s'ha produït en la societat és un canvi real; és un canvi que respon a la voluntat popular, és un canvi que no ha inventat ningú, és un canvi que no s'ha dissenyat en cap despatx de cap empresa de l'IBEX 35; és un canvi que no l'ha finançat cap dels *sponsors* d'aquesta gent que finança, precisament, el contrari a la independència; és un canvi real i profund, de catorze a setanta-dos.

I, tanmateix, des de l'altra banda, des de l'Estat espanyol han actuat, no com si n'hi haguessin catorze, com si n'hi haguessin zero. Ningú –ningú– ha fet allò que, mínimament, s'espera que qualsevol empresa, país o organització faci quan es troba, de cop i volta, que 2 milions de persones demanen donar-se de baixa. No ha passat res. Sí que ha passat: que els electes d'aquesta voluntat popular actuem en conseqüència. I ha passat que, actuant en conseqüència i volent complir el mandat de les urnes, som criminalitzats per això. Ha passat que es vol qüestionar el mandat democràtic de la gent i es vol rebaixar la intensitat de l'encàrrec que fan els ciutadans quan posen una papereta a les urnes.

I se'ns vol tornar a interrogar, cada vegada, perquè apostem per la independència de Catalunya, com si no fos evident. N'hi hauria prou que la gent ho demanés, i la gent té raó. Però, a més a més, hi ha arguments de fons de què el Parlament i la política –d'aquí i d'allà– s'haurien d'ocupar. Al davant hi tenim un estat que, justament, no pedala en la direcció favorable als interessos de Catalunya, per descomptat, tampoc d'algunes altres autonomies de l'Estat espanyol. I tenim el deure, com a responsables d'aquest país, de defensar els nostres ciutadans.

Tenim el deure d'exigir a l'Estat el compliment de les seves obligacions i que, si no compleix les seves obligacions després de, reiteradament, demanar-ho, pel dret i pel revés, aquí, allà, amb majories diferents, tenim el deure moral –perquè servim els ciutadans– de buscar solucions. I la solució als incompliments, la solució a un mal tracte fiscal que perjudica els catalans, la solució –ho vam dir i ens ho ha votat la gent– es diu «un estat». Tenir les eines d'un estat per poder governar-nos a nosaltres mateixos i ser els responsables, finalment, de tot allò que li exigim a l'Estat que en sigui responsable i que dimiteix ostensiblement de fer-ho.

No els faré la llista dels costos de la dependència, tindrem ocasió de fer-ho. Però creguin que si només analitzem els costos de la dependència pel que fa a

l'incompliment de l'Estat directe, es ruboritzarien. I si, a més a més, analitzem els costos directes *per capita* dels nostres ciutadans, sumat al seu esforç fiscal duríssim, el rubor passa a ser ja indignació. I davant d'això, què proposem fer? Alguns diuen: «Esperem. Deixem passar les coses. Més endavant. Potser...» Fins i tot alguns diuen que no tenim raó. Nosaltres diem que no. Que hem de respondre aquest repte i sabem que no és un repte senzill. De fet, és molt complicat. I per això, com que és un repte que no és senzill, que és molt complicat, avui més que mai hem de saber si tenim l'estabilitat per poder-lo correspondre.

És el que he vingut a demanar aquí: confiança i estabilitat. Confiança i les eines perquè en aquest tram final d'aquest repte tan difícil no ho espatllem des de dins, no podrem tenir gaires més oportunitats. I aquesta, probablement, és de les darreres. I podem aprofitar-la o la podem rebutjar, però siguem conscients que som en un tram final d'un repte molt difícil i molt inevitable que, per responsabilitat amb els electors, no podem i no volem defugir.

Tenim un estat que no ens genera cap confiança al davant. Cap. No se la genera ni a si mateix. No se la genera en el seu sistema polític. Tenim un estat que quan es pregunta als ciutadans de Catalunya, en tot tipus d'enquestes, començant pel CEO i continuant per la resta, la reputació d'aquest Estat a Catalunya és baixíssima. I, de fet, els líders polítics de l'Estat espanyol a Catalunya queden a la cua. Això és el que passa.

I, per tant, davant d'un Estat que no ens genera cap confiança, nosaltres diem que hem de confiar més que mai –més que mai– en un país. En un país que és un gran país, i que pot ser més gran, que vol dir ser més gran no de territori, ni d'habitants, sinó de grandesa amb les seves persones. De grandesa especialment en el tracte amb els més desfavorits. Som un país que ens podem mesurar perfectament..., som un país perfectament homologable a qualsevol país avançat de la Unió Europea.

El PIB *per capita* de Catalunya és el novè més elevat de la Unió Europea i es troba un 13 per cent per damunt de la mitjana europea. Equival a 31.090 euros, just per darrere Bèlgica i superior al Regne Unit, França, Itàlia i Espanya. L'economia catalana és la tretzena més gran de la Unió Europea, molt semblant a la de la República Txeca, i més gran que la de Portugal, Grècia i Dinamarca. El PIB català representa –com saben vostès– el 19,8 de l'economia espanyola. En població,

Catalunya és més gran que Bulgària, que Dinamarca, que Finlàndia, que Eslovàquia o que Irlanda, i representa –com també saben vostès– el 16 per cent de la població espanyola. No els sorprendrà, suposo, perquè ho deuen saber, que el 50 per cent de països de les Nacions Unides té una població inferior a la de Catalunya: la meitat.

Per tant, som un país perfectament homologable als millors països del món, o als països als quals nosaltres volem fer referència. Som un gran país, que és capaç, amb totes aquestes dificultats, amb un estat que pedala a la contra sistemàticament, amb grans forces no només a l'Estat, sinó fora de l'Estat, però que col·laboren molt «responsablement» –diguem-ho així– amb l'Estat de presentar unes dades que ens continuen sorprenent per la seva solidesa. Imaginin-se de tenir un estat a favor. Imaginin-se, per exemple, el segon trimestre del 2016 –segon trimestre del 2016– Catalunya ha crescut un 3,5 per cent. L'economia, el PIB de Catalunya ha crescut un 3,5 per cent, i encadena exactament onze trimestres consecutius de creixement interanual positiu i supera la mitjana espanyola, que és del 3,2, i per descomptat, la de la zona euro, que és 1,6 per cent. I es preveu, a més a més, que aquest any l'economia creixi al voltant del 3 per cent, que serà el doble de la zona

Fitxer 27

euro. El 2015 l'economia va créixer un 3,4, i va ser superior, també, al creixement de l'economia espanyola, amb un 3,2, i al de la zona euro, amb un 1,6.

Bé, en ocupació, Catalunya lidera la reducció de l'atur a l'Estat, amb 122.500 aturats menys que el juny del 2015. En taxa de variació, l'atur cau al 16,9 per cent, mentre l'ocupació creix un 3,5 per cent. En canvi, a Espanya l'atur es redueix un 12,2 i l'ocupació creix un 2,4.

Som referents a Europa, des del punt de vista industrial. Europa, com saben, ha fixat per al 2020 que la indústria representi el 20 per cent de l'economia catalana. Catalunya ja ha arribat a aquesta xifra, que és superior al 19 per cent dels països de la Unió Europea, i superior, també, al que representa Espanya. I el nostre objectiu és situar-nos en un 25 per cent de contribució del sector industrial al PIB.

Hem parlat d'internacionalització, hem parlat de comerç exterior. Deixi'm dir-los que el grau d'obertura de l'economia catalana és del 117 per cent del PIB, per sobre la mitjana de la zona euro, que és del 87 per cent, i de la mitjana de la Unió Europea, que és del 84 per cent.

Deixi'm explicar-los que el volum d'exportacions internacionals ha crescut un 35 per cent en els darrers deu anys. Que Catalunya concentra el 34,4 per cent de les empreses exportadores regulars a l'Estat espanyol, que són més de 16.000 empreses catalanes que exporten regularment fora del territori espanyol. Que més de 3.000 empreses catalanes estan presents a l'estranger amb 8.300 filials. I que el teixit català està connectat al món, ja que una de cada cinc empreses catalanes de més de nou treballadors està inserida en les cadenes de valor global, que evidentment repercuteixen en un tipus de lloc de treball i una capacitat de generació de riquesa que és la que ens convé.

En internacionalització i inversió estrangera directa, que abans se n'ha parlat, considerant el període ampli, que és el que permet saber si es tracta d'una xifra estructural o conjuntural, quan s'agafa una xifra d'un període temporal determinat, el període gener 2011 - juny 2016, per tant, plena crisi, període llarg per saber si això és estructural o és conjuntural, Catalunya –gener 2011 - juny 2016– és la primera comunitat autònoma de l'Estat amb captació de capital –31 per cent–, en creació de llocs de treball –34 per cent–, i en volum de projectes –37 per cent.

No cal que els llegeixi també els reconeixements internacionals que hi ha hagut, els èxits clamorosos en l'àmbit del turisme, particularment, també, en turisme de negocis, on Barcelona se situa com la segona ciutat del món en nombre de professionals que atenen congressos i la cinquena del món en nombre de congressos. Els puc donar xifres del port de Barcelona, del port de Tarragona, de l'aeroport de Barcelona i de tantes altres infraestructures, o de les universitats catalanes, o dels indicadors a nivell de recerca, i tants i tants altres elements que permeten saber si un país va bé o va malament, si un país té futur o no, i aquest país va bé i aquest país té molt de futur.

Però perquè tingui el futur que es mereixen els seus ciutadans, perquè no malbaratem oportunitats, perquè quan ens arribi una altra crisi –que en vindran– ens ensopegui reforçats, amb un teixit productiu i un teixit també laboral en condicions, ens cal, definitivament, i crec que ja ens toca, tenir un estat a favor. O

almenys que no ens vagi a la contra. I un estat a favor per tots i cadascun dels catalans. L'objectiu, de fet, és ben evident. Segur que... –i ho he sentit fins i tot de grups que són contraris a la independència–, segur que tots sentim que l'Estat espanyol ha fallat i falla. Corredor Mediterrani, ajudes socials, inversions..., i portem un encadenament de desconfiança, en aquest cas, que abraça unes quantes dècades de maltractament objectiu al que són els interessos de Catalunya.

Per tant, podríem dir –potser alguns de vostès no ho voldran conjugar així, però crec que és just i sentit així per molta gent– que tenim un estat en contra, o a la contra, si m'ho apuren. Doncs, bé, el gran desafiament que tenim els catalans és que l'estat català sigui l'estat de tots els catalans, que fins i tot aquella gent que legítimament no considera el projecte de la independència de Catalunya com un projecte interessant, o al qual donar-hi suport, fins i tot aquesta gent senti que l'estat català és el seu estat, que no pugui dir mai que té un estat en contra, i que quan vagi als serveis de salut, o vagi al sistema educatiu, o hagi de recórrer als serveis socials, o hagi de recórrer a la mobilitat pública a través d'un servei de rodalies, o hagi de recórrer el país amunt i avall amb autopistes, amb autovies d'altres prestacions, que quan hagi de fer això no tingui cap mal tracte ni cap discriminació pel fet de ser on és. I ara això passa.

I ara hi ha una part de ciutadans de l'Estat espanyol que durant dècades encadenem un maltractament reiterat. Per això parlem d'un estat a la contra i demanem construir un estat a favor per a tots, per als 7 milions i mig de catalans.

Això no comença aquí, per descomptat que no, això ve de molt lluny, però avui tenim una fita importantíssima per culminar-ho, perquè tenim el compromís, perquè tenim la majoria parlamentària, perquè tenim el gruix de la població mobilitzat a l'entorn d'aquest projecte com cap altre projecte no ha estat capaç de mobilitzar.

I per això és imprescindible que, per poder culminar, avui iniciem aquesta cadena de confiança que jo els vaig proposar a tots vostès en la meua intervenció d'ahir. Confio que sigui així. I, en tot cas, els agraeixo per endavant el suport.

Moltes gràcies i bona tarda.

(Aplaudiments.)

Moltes gràcies, president. Ara sí, finalitzades les intervencions... (*Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.*) Senyor Millo, per què em demana la paraula?

Josep Enric Millo i Rocher

Em sembla que hi ha algú del públic que li molesta que prengui la paraula.

La presidenta

Per? Perdoni?

Josep Enric Millo i Rocher

Que vostè poder no ho sent des d'aquí, però hi ha algú del públic que li ha molestat que jo demanés la paraula. (*Veus de fons.*) I perquè... Aquí al darrere tenim claca – tenim claca. No, només una qüestió d'ordre, també en la línia que apuntava abans la portaveu del Grup de Junts pel Sí, jo voldria saber si la intervenció que hem escoltat ara del president de la Generalitat, des d'un punt de vista formal, es pot entendre que és una resposta a la intervenció que ha fet el portaveu del Grup de Junts pel Sí, o és una intervenció que interpel·la a tots els grups i que, per tant, obre torn a tots els grups d'aquesta cambra.

La presidenta

Entenc que és el torn de respostes, senyor Millo. En tot cas ho haurà... Entenc que és el torn de resposta a Junts pel Sí, al Grup Parlamentari de Junts pel Sí.